

LÁ THƯ MỤC VỤ

Trong tù dễ chứng kiến thân phận mong manh và yếu đuối của kiếp nhân sinh hơn ở ngoài xã hội. Thật vậy, ngày nào cũng nhìn thấy những tai ương ập xuống trên kiếp tù, do tai nạn, do bệnh hoạn, do đói quá ăn bậy, do cai tù đánh đập... Có những con người hôm nay còn cười nói thật vui mà ngày mai phải nhờ đội mộc ráp cho 6 tấm ván gói ghém thân xác để anh em đồng cảnh vác ra nghĩa trang. Có những tù nhân sáng sớm thức dậy điềm danh còn đi đứng khoẻ mạnh mà đến giờ điềm danh chiều đã trở thành kẻ phải bại liệt suốt đời.

Nhân vật tôi kể đến lần này là một em sinh viên tên là Vũ Mạnh Dũng trẻ hơn tôi khoảng 10 tuổi, là một Kitô-Hữu nhiệt thành. Em bị vào tù vì là thành phần sinh viên dám chống đối chế độ mới cường chiếm miền Nam. Em đang khoẻ mạnh và yêu đời, với gương mặt thanh tú và đôi mắt thông minh sau cặp kính cận, em có nụ cười dễ thương và em đánh đàn guitare rất giỏi. Thế mà chỉ một chớp mắt thôi, em biến thành một phế nhân bại liệt suốt đời. Trước ngày tôi rời quê hương, tôi có đến thăm em vì ít lâu sau tai nạn thì em được thả về (gia đình em thuộc một xóm đạo quận Tân Bình), nhưng hôm nay khi viết những dòng chữ này thì em đã được Chúa gọi về với Ngài, kết thúc những tháng ngày đau khổ nằm liệt trên giường bệnh. Chuyện tai nạn của em xảy ra như sau :

Một buổi sáng nọ, tổ văn hóa của tôi được phân công trang trí và cắt chữ trong hội trường lớn của khu quản giáo trại. Có một dãy nhà cũ bên phía trái hội trường được nhóm tù đầu tiên ‘Việt Nam Thương Tín’ cất lên cho các cai tù và gia đình họ ở, dãy nhà này vách bằng đất trộn rom và lợp tôn cũ kỹ, nay cần phải phá sập xuống để xây dãy nhà mới. Em Vũ Mạnh Dũng là một thành viên trong đội có nhiệm vụ phá sập dãy nhà đó. Những ngày trước đó đội của Dũng đã phá sập 2 căn, sáng hôm đó cả đội lại tiếp tục công việc. Làm việc bên hội trường, tôi nghe rõ những tiếng búa đập, tiếng ra lệnh của đội trưởng, tiếng cười nói sau khi một bức tường đổ ầm xuống... Đến khoảng 11 giờ trưa, sau tiếng ầm của một bức vách đổ xuống, tôi không nghe tiếng cười nói của cả đội, thay vào đó là một sự im lặng rất khó hiểu, rồi tôi nghe tiếng thu gom dụng cụ và cả đội rút về trại.

Khi vào đến trại, tôi mới biết lý do của sự im lặng nặng nề đó. Một bức tường đã đổ ầm xuống trên lưng em Dũng ! Lúc mọi người xông vào nâng bức vách để đỡ em ra, em nằm úp mặt xuống đất, cả một tấm vách đè lên lưng, em rất đau đớn nhưng không kêu than một lời. Em đã bị chấn thương cột sống rất nặng, nửa phần thân thể của em từ thắt lưng trở xuống hoàn toàn tê dại mất hết cảm giác và không thể điều khiển được nữa ! Nhìn em nằm liệt nước mắt chảy ra, tôi cũng không cầm được nước mắt của tôi. Chúa ơi ! Chúa dựng nên chi con người sao mỏng manh quá vậy, sao yếu đuối quá vậy ? Chúa ở đâu khi bức tường đổ ầm xuống ? Sao Chúa không đưa tay kéo em Dũng ra ? Sao Chúa không thổi bức tường đổ xuống hướng khác... ? Tôi đã chất vấn Chúa khá nhiều câu hỏi như thế trong nhiều ngày và thậm chí trách Chúa mà bây giờ nghĩ lại tôi thấy mình hỗn láo vô cùng.

Câu chuyện Chúa Giêsu có mặt trên thuyền cùng các môn đệ, và khi phong ba bão táp ập đến thì Chúa lại ngủ. Trước hiểm nguy của sóng gió, các ông ý thức được vận mệnh của họ luôn gắn liền với vận mệnh của Chúa nên đã thưa lên : *“Thầy ơi ! **Chúng ta chết mất !**”*. Thánh Mác-Cô thuật lại bằng từ ngữ ‘chúng ta’ có nghĩa là sự hiểm nguy không chỉ xảy ra với họ mà bao hàm cả Thầy Giêsu trong đó. Ngài đang ở trên thuyền, dù đang ngủ Ngài vẫn chia sẻ những hiểm nguy với các ông mà. Nhưng hình như các ông đánh mất niềm tin đó nên đã đánh thức Thầy dậy. Dĩ nhiên Thầy đã ra tay uy quyền cứu họ khỏi phong ba bão táp nhưng Thầy trách họ yếu tin.

Qua bài Tin Mừng Chúa Nhật này, chúng ta học được một điều rất quan trọng rằng Chúa Giêsu vẫn luôn luôn có mặt trong những gian truân, hiểm nguy, tai ương, thất bại, bệnh hoạn, chết chóc... vì Chúa đã hứa sẽ ở cùng chúng ta mọi ngày cho đến tận thế. Lời Chúa Giêsu nói với các môn đệ năm xưa cũng là nói với mỗi người chúng ta hôm nay rằng : *“**Các con chưa có lòng tin sao ? Tại sao các con nhất đảm thế ?**”*

